

El Xiprer: una forma de vida, de sentir i de pensar

sempre a través dels Serveis Socials municipals, que fan de sedàs. Passat aquest temps s'ha de tornar a demanar l'ajuda.

Com contacteu amb les persones que sobreviuen venent cartró i ferralla, els invisibles, tal com els anomenàveu a l'exposició que els va dedicar?

Ignacio. Un cop a la setmana sortim al carrer, amb un educador social de l'Ajuntament, per trobar gent que no ens coneix o que no vol venir. Intentem apropar-nos-hi, crear-hi vincles, els donem una manta, sabates... perquè vinguin cap a El Xiprer. Pensem que molts d'ells ja ens coneixen.

Insistiu molt en el respecte a la persona...

Ignacio. Sempre respectem molt el seu espai i voluntat. En els casos de drogodependències, fem de família. Aquí tenen un punt de trobada, els acompanyem per fer-los sentir més forts i estimats, durant el procés de recuperació, si volen començar-lo. Al menjador del migdia hi ha molta solitud. Alguns venen ja al matí, juguen al dòmino, parxís... Tenim voluntaris que s'hi estan i parlen amb ells. Els usuaris que volen col·laborar, ajuden a parar taula, llisten les escombraries, netegen el pati... També hi ha els que passen, són els que estan pitjor. Quan no tenen la capacitat de ser agraïts, és que encara ens necessiten més.

Com es proveeix el magatzem d'El Xiprer?

Dolors. Amb el Banc d'Aliments europeu, les empreses... Anem una mica fluixos pel que fa a peix. Però he estat en altres magatzems i puc dir que els lots que es donen aquí són molt abundants, equilibrats i variats. Tenim les dues furgonetes conduïdes per voluntaris que no paren, anant als supermercats i a les botigues de barri. Ara amb el Gran Recapte omplirem el magatzem, que està força buit, i tindrem molta més varietat de producte del que arriba del Banc d'Aliments.

El Xiprer és prou conegut? L'objectiu d'Amics del Xiprer és arribar al miler d'associats per poder-ne assegurar la viabilitat.

Ignacio. Estem sobre els 860 socis i la seva fidelitat fa possible el projecte, perquè no es depengui tant de subvencions i institucions públiques; no hem arribat al miler, però estem molt contents, perquè hi estem en camí i lluitant per arribar-hi.

Expliqueu que aquesta època de l'any us arriben molts immigrants en patera, dels que sentim a les notícies...

Ignacio. Sí, primer parlo amb ells, de com estan, de la seva situació, la salut, els papers. Intentem ajudar-los perquè tinguin un mínim: empadronament, targeta sanitària i passaport, nosaltres no podem fer res més. I els oferim cursos de llengua, català i castellà. Arriben molt enganyats, pensen que de seguida trobaran feina i documentació. Sobretot, treballem molt l'apoderament, que lluitin, que es busquin la vida. Que no es quedin al carrer, que parlin amb els amics que porten anys aquí. Alguns tornen, a agrair no tant l'esmorzar com l'empenta que els hem donat. Fa un mes i mig, un noi de Gàmbia ens va venir a explicar que el seu pare havia mort i va venir a plorar amb nosaltres: "vosaltres sou la meua família", ens va dir.

I vosaltres, com us refeu de la duresa de les situacions que coneixeu en primera persona?

Ignacio. A través del bon ambient de la casa, del bon rotllo que es respira. Tenim un psicòleg voluntari que atén els usuaris i que ens fa un cop de mà als treballadors. Per mi, El Xiprer no és una feina, és molt més, una forma de vida, de sentir i pensar. El cap de setmana també sóc Xiprer.

Dolors. Treballem amb persones. Jo m'ho emporto molt a casa, però et compensa el que diu l'Ignacio. Aquí et sents molt bé. Per mi és un regal poder fer de voluntària, no és una obligació de feina; i això et dona un gran respir com a persona.

"Alguns dels immigrants que atenem tornen a agrair no tant l'esmorzar com l'empenta que els hem donat"

Ignacio Fernández i Dolors Viader al pati d'El Xiprer davant una de les furgonetes que, conduïdes pels voluntaris, recullen aliments per proveir el magatzem.

